

Velikonočna vigilija

Pirniče, 31.3.2018

»Smrt je premagana – veselimo se!«

Dragi bratje in sestre!

Veliko noč že od samih začetkov krščanstva Cerkev praznuje na prvo nedeljo po prvi pomladanski polni luni. Kdaj se je dejansko zgodilo Jezusovo vstajenje od mrtvih pravzaprav ne vemo. Vemo pa, da je z njim premagana smrt in da vstaja novo življenje. To dejstvo so kristjani prepoznali v začetku pomladi, ko je premagana zima in se narava iz mraza in teme, ki simbolizirata smrtno spanje, spet prebuja v življenje. Velika noč je praznik življenja.

Ljudje na smrt najpogosteje gledamo kot na prenehanje življenjskih funkcij. Vendar je v resnici smrt še vse kaj drugega. Judje, na primer, so smrt prepoznali v svojem štiristoletnem suženjstvu v egiptovski deželi. Kot narod so oživel še z osvoboditvijo izpod egiptovske oblasti, s samostojnostjo, s svobodo. Danes smo o tem poslušali v enem od beril. Nekateri ljudje svoje ponovno rojstvo prepoznajo v premaganju kakšne od odvisnosti, ki jih je dolga leta utesnjevala in jih, podobno kot faraon Izraelce, zadrževala v sužnosti. Drugi spet zmago nad smrtjo prepoznajo v nekakšnem razsvetljenju, prejetju določenega spoznanja, v luči katerega na svoje življenje in svet gledajo popolnoma drugače kot prej. »O nepričakovani dar«, pravi črnska duhovna pesem, »bil sem slep in sem ozdravel«.

Smrt in življenje sta torej lahko še vse kaj drugega, kot srčni utrip in dihanje. Še zdaleč ni treba biti pesnik, da spoznaš, da je resnično življenje prej stvar kvalitete, kot pa telesnih funkcij. In najbrž ne bi bili daleč od resnice, če bi dejali, da ima beseda življenje več opraviti s svobodo, kot pa z biologijo.

Če smo prej dejali, da je velika noč praznik življenja, bi lahko nadaljevali, da je v isti meri tudi praznik svobode. Če nas je vse do prvega velikonočnega jutra smrt vklepala v vezi strahu, potem je z Jezusovim vstajenjem nastopilo nekaj povsem novega. Če je Jezus vstal od mrtvih, potem se nam ni prav ničesar več bati. Smrti ni več. In če se nimamo več česa bati, potem smo svobodni; potem je premagana tudi tista najtežja ovira, ki se je vsa stoletja dotlej zdela nepremagljiva.

Bratje in sestre. Če je velika noč praznik življenja in praznik svobode, potem smo mi, ki se imamo za velikonočne kristjane, najsrečnejši ljudje na zemlji. Če smo res Jezusovi, se nimamo bati ničesar. Če živimo v iskrenosti, miru in ljubezni, nam še take tragedije, bolezni ali nesreče ne morejo nič. Lahko nam vzamejo zdravje, morda celo telesno življenje, ne morejo pa nam vzeti

tistega pravega življenja, ki nam je z Jezusovim vstajenjem od mrtvih zagotovljeno. Nevarnosti, ki bi nam grozila od zunaj tako pravzaprav ni več. Edina nevarnost, ki nam še grozi, smo mi sami. Naš napuh; naša sebičnost; naša lenoba. Da bi nam dal moči za premagovanje tudi te nevarnosti, nam Bog prihaja naproti s svojimi zakramenti. Na prav poseben način z zakramentom svete evharistije in svete spovedi. Z evharistijo nas hrani v naših prizadevanjih za lepo življenje, s spovedjo pa vedno znova ponuja možnost za nov začetek. Če jih bomo prejemali z iskrenim in hvaležnim srcem, se nam tudi te zadnje nevarnosti ne kaže bati več.

Dragi bratje in sestre. Kaj je smrt in kaj je življenje? Evangelist Janez je zapisal, da je Jezus nekoč dejal: »Jaz sem prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v obilju«. Želim vam, da bi bili tega prekipevajočega življenja v velikonočnih praznikih deležni tudi vi. Smrt je premagana. Gospod je vstal. Aleluja.